

vt suprâ diximus, non vultus aut corpus, sed animus cuiusque is est, cuius quodammodo facies sermone reuelatur, vt videri possit, qui inuisibilis est naturæ: Nec minus sapienter interrogatus à quodam, cur sibi ad tranquillitatem animi nil peregrinatio profuisset: Noli, inquit, admirari, quoniam te ipse circumfers. Profectò enim excutere, vitia, moresque malos conuenit, & habitum cui assueuimus exuere, Cum se quisque quod fuerat domi reliquerit, & in virum alterum versus, nouum viuendi genus induerit, tum demum tutò peregrinari poterit, alioquin, quid prodest patriam fugisse, si seipsum non effugiat? siue montes transcendet siue conscendet nauim, comitabuntur cor vrentes negotiorum curæ, & conscia mentis arcana supplicia, & tenaces consuetudinum pessimarum laquei: Hoc est enim seipsum circumferre. Peregrinatio igitur non sufficit, dicente Satyrico:

Cælum non animum mutant, qui trans maria currunt.

Huius eiusdem viri est illa sibi conueniens semper vniformitas, quàm ex nostris in C. Lælio fuisse legimus, ex Græ-

CIS